

De Dux Magus legde zijn handen op Markils schouders.

‘Je gedraagt je als een ware graaf, maar nu is het tijd om de andere schepen te volgen en terug te gaan naar Morrigan. Er staan nog een heleboel heksen en tovenaars te wachten op de kade. Ook zij moeten zo snel mogelijk op de hoogte gebracht worden van onze veranderde situatie. Dit was nog maar de eerste tocht. Er zouden er nog twee volgen. Gelukkig is dat nu niet meer nodig. En alles dank zij jou en je vrienden. Hoe kan ons volk jullie ooit bedanken?’

De vrienden schuifelden wat verlegen heen en weer.

‘Wij hebben niets gedaan. Markil is de held. Wij hebben alleen maar geholpen. Wij hebben de opdracht gekregen om de kristallen te verzamelen. We hebben alleen maar gedaan wat we daarvoor moesten doen.’

Rune keek de Dux Magus ietwat verlegen aan toen hij dit zei. Hij, en hij wist dat dat ook voor de anderen gold, hoefden geen beloning. Het enige dat zij wilden was het bezielde kristal van de heksen en tovenaars. Het duurde allemaal veel te lang naar zijn zin. Ze waren al acht dagen bezig om het kristal te bemachtigen en ze waren nog niet echt veel opgeschoten. Over vier dagen was de zonnewende en dat betekende dat Bili haar worp zou krijgen. Vanaf dat moment waren de levens van Bili en Korin in gevaar.

Zijn gedachten waren afgedwaald. Hij schrok op door een por van Rutger.

‘Hé, waar zit je met je gedachten? De Dux Magus vroeg je iets.’

‘Ik... ik dacht aan Bili en Korin. Over vier dagen is de zonnewende al.’

Hij zag de gezichten van zijn vrienden betrekken. Ze wisten allemaal wat dat betekende. Alleen de Dux Magus keek hem verwonderd aan.

‘Ja, de zonnewende is al over vier dagen. Dit jaar zal het feest grootser dan ooit zijn en jullie zijn natuurlijk de eregasten.’

Ze begonnen alle vijf hun hoofd te schudden.

‘Dat kan niet. Tijdens de zonnewende moeten we in Dwarka zijn. Het is van het grootste belang. Een zaak van leven en dood. We kunnen echt niet blijven.’

‘Maar het kristal dan?’

Rune aarzelde even. Natuurlijk was het kristal belangrijk, maar de levens van Bili en Korin en hun baby’s waren nog belangrijker.

‘Het spijt ons. We blijven zolang als we kunnen. Misschien tot aan het begin van de wende. Als het kristal dan nog niet klaar is, komen we later wel terug.’

Hij keek even naar zijn vrienden. Tot zijn opluchting zag hij alleen maar instemmende gezichten. Ze waren het met hem eens. Natuurlijk had hij niets anders verwacht.

De Dux Magus keek hen teleurgesteld aan.

‘Dat is jammer. Ik weet dat het hele volk hun dankbaarheid wil tonen. Het lijkt een beetje schamel om jullie alleen maar te bedanken met een flesje zand. En dat is een geschenk van het zand, niet eens van de heksen en tovenaars.’

Rune keek naar Mikky die zijn flesje zand nog voorzichtig koesterde.

‘Niet zomaar een flesje zand. Een heel kostbaar geschenk.’

De Dux Magus keek een beetje beschaamd.

‘Je hebt gelijk. Het lijkt klein en onbeduidend, maar dat is het natuurlijk niet. Magisch zand heeft grote waarde en die waarde zal alleen maar toenemen. Binnenkort neem ik Markil mee naar Lemuria. De raad moet een edict uitvaardigen. Al het zand van Zanddjini moet terug naar Zanddjini. Dat betekent dat die kleine flesjes zand van jullie alleen maar in waarde zullen stijgen.’

Rutger stapte naar voren.

‘U heeft het over de geldwaarde, maar daar gaat het hier niet om. -De waarde van een geschenk zit in de intentie waarmee het wordt gegeven.- Dat is de echte waarde. Het zand heeft ons iets gegeven dat in de toekomst mogelijk ons leven kan redden. Dat is meer waard dan al het goud van de hele wereld.’

De Dux Magus keek hem goedkeurend aan.

‘Je hebt helemaal gelijk. Ik ben blij dat jullie de echte waarde van het geschenk hebben begrepen.’

Ze keken hem niet begrijpend aan.

‘U... testte ons? Waarom?’

‘Jullie zijn nog jong. Ik, nee, wij geven het kristal niet zomaar mee met iedereen die erom vraagt. Ook al hebben jullie een opdracht van de Anjana. Wij moesten er zeker van zijn dat jullie het waard zijn om het kristal in ontvangst te nemen.’

‘En, zijn we geslaagd voor de test?’

Terry keek hem verontwaardigd aan. De Dux Magus keek lachend terug.

‘Jazeker, met de vlag en het wimpel in de hoogste toren. Zodra we in Morrigan zijn, wordt er een nieuwe scripteur gekozen en kunnen we eindelijk te weten komen waar het kristal is verborgen. We sturen dan direct een delegatie op weg om het kristal op te halen en tijdens de zonnewende wordt het bezield.’

‘En dat kiezen van een scripteur. Duurt dat lang?’

De Dux Magus schudde zijn hoofd.

‘Niet lang. Er zijn maar een paar kandidaten. De jongste drie komen niet in aanmerking en Matagati is uigesloten. Zij is al een keer scripteur geweest en dat geldt ook voor Airrya, mijn vrouw. Er zijn er dus maar twee die in aanmerking komen. Mijn dochter Margali en mijn kleindochter Tanari.’

‘En Markil dan? Hij is toch door het boek verkozen tot scripteur.’

De tovenaars schudde zijn hoofd.

‘Markil is de zoon van mijn broer. Een scripteur word gekozen uit de vrouwelijke lijn heksen. Markil is een verwant uit de mannelijke lijn en bovendien een mannelijk lid van de familie. Hij komt zelfs niet in aanmerking. Niet in de verste verte.’

Hij draaide zich om en liet de vrienden alleen. Zach stond op en tuurde in de richting van Faraoïse.

‘De kust is in zicht. Het duurt nog wel een paar uur voor we er zijn. Ik schat dat we net voor het helemaal donker word aankomen. En dan? Wat zijn de plannen, Rune?’

‘Eerst een ongestoorde nacht lekker slapen. We zijn allemaal uitgeput. Morgenochtend neem ik contact op met mijn grootvader. Dan horen we hopelijk of er al nieuws is over Bili en Korin. Totdat we iets weten, kunnen we eigenlijk niets doen.’

‘Je hebt gelijk. We kunnen het kristal niet gaan zoeken, totdat de nieuwe scripteur gekozen en het boek kan worden gelezen. Daar moeten we op wachten. En we kunnen Bili en Korin pas helpen als we iets gehoord hebben van Kesla en, hoe heet hij, die legata? Hermes of Herke.’

‘Herve. De legata heet Herve. Je hebt gelijk, Fijonna, dus uitrusten dan maar. Tot we iets meer weten in ieder geval.’ Ze lieten zich neer tegen de reling van het schip. Ze hadden allemaal honger, maar vonden het niet netjes om te gaan eten. Er was, buiten hun eigen voorraad, geen eten aan boord. Dat was ook niet nodig geweest. Een volk dat willens en wetens de dood tegemoet vaart, heeft geen eten nodig. De vrienden waren dus niet de enigen die honger hadden. Hun voorraad voedsel was niet genoeg om alle opvarenden van het schip van eten te voorzien. Dan konden ze maar beter solidair zijn en wachten met eten tot ze weer terug waren in Morrigan.

Mikky lande met een bons op het dek.

‘Mikky gaat met Ai. Gaan blad planten. Is goed?’

Rune keek omhoog. De leider van de gorgelaars vloog op enige afstand boven het schip. Hij greep Mikky’s buidel en haalde het oerboomblad eruit.

‘Dat is goed, Mikky. Ga maar met Ai mee. Waarschijnlijk zijn we vanavond en morgenochtend in Morrigan. Kom daar maar heen, zodra je klaar bent.’

Mikky pakte het blad aan en sprong in de lucht. Even later zagen ze hoe Ai hem op zijn rug nam en in de richting van Zanddjini vloog.

‘Hoe gaan we dat doen met mijn blad? Ik wil hem graag planten in Desserta, maar hoe kom ik daar?’

‘Via een poort natuurlijk. Ik kan een poort maken, rechtstreeks naar Desserta. Ik weet nu waar ik naartoe moet. Zal ik het gelijk maar doen?’

Fijonna hield onmiddellijk zijn arm tegen.

‘Niet doen, Rune. We bevinden ons op een bewegend schip. Om een poort te maken moet je aan land zijn. Op een bewegend object is te gevaarlijk. Een poort moet stabiel zijn. Bovendien zijn er hier teveel nieuwsgierige ogen. Vergeet niet dat ook de heksen en tovenaars het verbod op mannelijke runistas volgen.’

Dat klonk logisch en Rune stopte dan ook zijn beweging. Toch was hij nieuwsgierig wat er zou gebeuren als hij een bewegende poort maakte. Hij stond op en draaide zich om naar de reling. Een klein poortje op ooghoogte. Dat moest kunnen. Alleen om te kijken of het mogelijk was. Snel ritste hij de runen en opende een poortje naar het dak van het gebouw in Desserta. Het was niet groter dan een Ipad. Tot zijn stomme verbazing zag hij het dak aan zich voorbyschuiven. Het poortje op het schip bleef op dezelfde plaats staan, maar in Desserta bewoog het mee met de bewegingen van het schip. Hij had tot nu toe geen last gehad van zeeziekte, maar nu werd hij misselijk van de bewegingen door het poortje heen. Snel liet hij de runen los en het poortje verdween. Hij draaide zich weer om. Fijonna keek hem spottend aan.

‘En, overtuigd? Ik zei het toch. Poorten moeten op een stabiel vlak staan. Magie kan veel, maar de natuurwetten zijn onveranderlijk. Als je een poort naar een wolk maakt, val je naar beneden. En een poort in het water kan je doen verdrinken. Ook zonder dat je erdoorheen stapt. Het water komt door de poort heen, naar je toe.’

‘Jaja, dat weet ik heus wel. Maar je zei ook dat ik geen poort kon maken om het tapijt door te laten vliegen en dat lukte wel. Er is nog zoveel onbekend aan het runenritsen. Er is niemand om mij te onderwijzen, dus soms moet ik de dingen gewoon maar proberen.’

Hij ging weer zitten en keek naar de bedrijvigheid op het schip. Heksen op bezems en tovenaars op kleine

éénpersoonstapitjes vlogen af en aan met boodschappen van de andere schepen. De Dux Magun hadden het er maar druk mee.

De heksen van de Ristilfamilie zaten rond de grimoire te mediteren. Markil zat even verderop met zijn vader en moeder en wat waarschijnlijk zijn broertjes en zusjes waren. Hij vertelde wat er allemaal gebeurd was, sinds zijn besluit om het boek te gaan zoeken.

Plotseling hield Zach zijn hoofd luisterend schuin. Zijn scherpe weerwolforen leken zich te spitsen. Rune en de anderen keken hem vragend aan.

‘Ik hoor muziek. Of eigenlijk flarden van muziek. Trommels en fluiten, nee, het zijn pijpzakken.’

Hij stond op en keek naar de oever van Faraoïse. Ze konden de torens van Morrigan al zien. Nu hoorden de vrienden ook het slaan op de drums en flarden muziek. Rutger luitsterde met een intense uitdrukking op zijn gezicht.

‘Dat zijn doedelzakken. Ik weet het zeker. Drums en doedelzakken. En ik hoor ook zingen.’

De Dux Magus kwam naar hen toegelopen en hoorde Rutgers woorden.

‘Dat klopt. Het volk is op de hoogte gebracht en viert nu feest. Dat is begrijpelijk. Het is de grootste gebeurtenis sinds het einde van de oorlog tegen de natuur. Onze schuld is eindelijk ingelost. De natuur heeft ons vergeven. Eindelijk na 5000 jaar kan Paganus misschien weer het land van de heksen en tovenaars worden. Natuurlijk met respect voor de gorgelaars en zanddjinns. We zullen moeten respecteren dat we Paganus moeten delen. De natuur heeft ons verdreven en laat ons nu weer terugkeren, maar het land is niet van ons. We mogen het gebruiken, mits we dat doen met eerbied voor de huidige bewoners en respect voor de natuur. Maar voor nu viert het volk feest. Hoor maar. Het nieuws heeft het volk dat op de kade staat te wachten al bereikt. Er is muziek en ongetwijfeld word er ook gedanst.’

Iedereen op het schip stond nu op de voorplecht naar de oever te turen. Er werd opgewonden gewezen naar de kade die nu in

zicht kwam. De muziek werd luider en de mensen op het schip begonnen met de muziek mee te zingen.

Rune zag tante Margali een beetje apart staan. Ze keek met een donker gezicht naar haar zuster, Matagati. Hij liep langzaam naar haar toe en keek haar wat verlegen aan. Ze merkte hem op.

‘Wat is er, Rune? Wil je mij wat vragen?’

‘Ja, nou, eigenlijk wel. Bent u nog steeds boos op uw zuster?’

‘Jazeker. Zolang de beheksing over Kiprich niet is opgeheven, blijf ik boos.’

‘Jamaar, Kiprich kan de beheksing toch zelf opheffen. Hij hoeft alleen maar het pad van schaamte af te leggen.’

Tante Margali hief met een ruk haar hoofd op. Ze zocht met haar ogen naar haar zuster. Daarna keek ze weer naar Rune.

‘Hoe bedoel je dat? Het pad van schaamte?’

‘Dat is wat uw zus ons vertelde. Ze snapte niet dat Kiprich nog steeds behekst was. Hij weet dat hij het pad van schaamte moet afleggen en dat de beheksing dan wordt opgeheven.’

‘Hij weet dat...? Matagati, is dat waar? Weet Kiprich hoe hij de beheksing kan opheffen?’

Matagati draaide zich verrast om en keek naar haar zuster.

‘Jazeker weet hij dat. Hij heeft het ook al een paar keer geprobeerd, maar zolang hij de paden van misleiding bewandelt, gaat hem dat niet lukken.’

‘Hoe bedoel je dat? De paden van misleiding?’

Matagati keek haar verwonderd aan.

‘Heeft hij je dat nooit vertelt? Hij heeft het vier keer geprobeert en hij heeft vier keer gefaald.’

‘Gefaald? Hoe dan?’

De heksen en tovenaars om hen heen schoten in de lach.

Tante Margali keek verbaasd in het rond.

‘Waarom lachen jullie? Wat heeft hij gedaan?’

‘Rustig maar, Margali. Ik zal je vertellen wat er is gebeurd. Je kent het pad der schaamte. 999 passen naakt door Morrigan lopen, vanaf de haven tot aan het dorpshuis. Dat is de opdracht, maar Kiprich dacht slim te zijn. De eerste poging liep hij inderdaad naakt vanaf de haven naar het dorpshuis.